

[Vanggaard.]

Men jeg haaber ogsaa, at Velvillien kommer efterhaanden. Hidtil har den altsaa ikke givet sig Udslag i andet end et Afslag.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Bomholt har Ordet for en kort Bemærkning.

Bomholt: Til det ærede Medlem Hr. Vanggaard skal jeg kun svare, at dette naturligvis er et rent sagligt Spørgsmaal, som kun kan løses efter saglige Linier. Der har været divergerende Opfattelser med Hensyn til den rette Løsning, og det har maattet være Ministeriets Opgave at undersøge de forskellige Løsninger for om muligt at faa det bedste Resultat frem ogsaa i økonomisk Henseende. Jeg tror nok, der indenfor Dansk Fiskeriforening var overvejende Ønske om at faa Markedspriserne udsendt over Kalundborg Radio, for at disse Fiskepriser kunde tilgaa hele Fiskerbefolkningen. Og naar det højtærede Ministerium desuden var villigt til at indrette en Telefonledning ud til Blaavand, kan man ikke underkende Ministeriets Imødekommenhed. Noget andet er, at der foreligger en ny Løsning, og det lader til, at man fra Esbjerg Fiskeriforenings Side er enig om at rette Henstilling om en ny Ordning til Ministeriet, og saa vil man vel ogsaa nok kunne undersøge Mulighederne for en saadan Ordning. Der er ingen Tvivl om, at man fra Ministeriets Side vil stille sig velvillig overfor den sidst indgivne Ansøgning, og muligvis vil den afgive Basis for det endelige Resultat.

J. P. Larsen: I afvigte Sommer indviedes Riddersalen paa Kronborg ved en større Højtidelighed, og alle, der deltog i denne, glædede sig over, at man med den smukke Istandsættelse nu var naaet til at faa det gamle Slot bragt i en Skikkelse, der er Landet værdig. Man kan sige, at med denne Istandsættelse, som endnu ikke er helt tilendebragt, er man kommet et Skridt — og et stort Skridt — frem til Opfyldelse af de Ønsker, som gentagne Gange er fremsat fra denne Talerstol.

Jeg udtalte her i 1920, at Kronborg havde været Genstand for en uhørt Vandalisme i Aarenes Løb. Hvor stor Vandalismen har været, fik man først Øje paa, da man gik i Gang med Restaureringen, og man er i Kredse, hvor man er kendt dermed, klar over, at det er en Vandalisme, som man skulde tro ikke havde været mulig.

Sagen er nu bragt til en lykkelig Afslutning, og der er neppe store Ting tilbage.

Der er Istandsættelsen af det saakaldte Kommandanttaarn, hvori findes store Skønhedsværdier, som endnu ikke er blevet draget frem og sat paa rette Plads, og der er ogsaa nogle Mangler i Fæstningens Udenværker. Men alt dette vil man jo naa til Ende med.

Det, jeg gerne vilde sige herfra, var, at jeg vil haabe, at naar man nu kommer til det andet, som forestaar, nemlig disse pragtfulde Sales Udsmykning, at det saa bl. a. maa lykkes den højtærede Minister at faa de gamle Tapeter tilbage til Kronborgs Riddersal. Jeg har læst, at Direktøren for Nationalmuseet modsætter sig dette, og jeg har set, at han anfører, at dette, at Tapeterne i sin Tid er vævet til Kronborgs Riddersal, ikke er noget Argument for, at de skal bringes tilbage dertil. Det er muligt, men det forekommer mig, at hvis man, efter med stor Bekostning at have istandsat Kronborg og fremskaffet Forhold, der har gjort det muligt, at Tapeterne kan opbevares fuldt sikkert og paa et Sted, der besøges af Tusinder og atter Tusinder af Danske og Udlændinge, saa i Stedet for, som man jo ogsaa har læst om, paa det nye Nationalmuseum vil opføre en særlig Sal til disse Tapeter, saa bærer sig ad omtrent, saadan som Beboerne af en dansk Halvø i sin Tid gjorde.

Derfor vil jeg gerne udtale Haabet om, at det maa lykkes Ministeren at overvinde de Betæneligheder, som fra visse Sider næres, saaledes at det Krav, som er rejst af Kronborg-Udvalget, kan ske Fyldest og de gamle Tapeter komme tilbage i de Omgivelser, som er skabt for dem, og hvor de vil blive set — jeg tør maaske ikke sige af flere, end de vil blive set af i en nok saa køn Sal indrettet paa det nye Nationalmuseum.

Jeg vil saa omtale et andet Forhold, som vedrører den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Det er et Forhold, som vakte, tør jeg nok sige, lidet smigrende Opmærksomhed baade i Ind- og Udland. I 1927, nærmere betegnet den 27. Oktober, nedbrændte Toldbygningen ved Helsingør Færgested, og man havde vel Lov til at gaa ud fra, at et saa nødvendigt Bygværk, der ikke var særligt stort i Omfang, meget hurtigt vilde blive reableret. Man tog dog fejl i den Tro, der gik Maaneder, hvor der overhovedet intet synligt skete. Man kunde maaske saa mene, at der i de paagældende mange Kontorer skete saa meget mere. Men der var den uheldige Omstændighed ved dette Foretagende, at det sorterede under flere Ministerier og vistnok endnu flere Etater, og Maanederne gik, saa vidt man af Sagens Akter kan skønne, med at drøfte